

Ontstaan van een visie

Ik ben opgegroeid in een katholiek gezin. Tijdens mijn kinderjaren vond ik de oneindigheid in de hemel een vreselijk vooruitzicht, laat staan de eeuwigheid in de brandende hel.

Toen al was het absolute van de tijd een groot probleem. Tijdens mijn studie van - met name - de natuurwetenschappen nam ik kennis van de relativiteitstheorie van Einstein. Het is de huidige beschrijving van de zwaartekracht en geeft een beeld van de **ruimtetijd**. Daarin zijn ruimte en tijd onlosmakelijk met elkaar verbonden. Tijdens het leven wordt de tijd als absoluut ervaren en geeft het perspectief van het opbouwen van een "ruimte", hetgeen ik vertaal in een groei van geest en ziel door bewustzijn. In deze visie bouw je tijdens het leven een VERLEDEN op. Daarentegen heb je in de dood een vrijheid in de tijd, maar een beperking in (bewustzijns)ruimte, nl. niet meer dan opgebouwd is. De ziel wil echter meer en creëert daarvoor een nieuwe tijd, ofwel een nieuwe TOEKOMST. Dit is een soort basis van de **reïncarnatiegedachte**.

Een fascinerende wetenschap, die ik in studie en vrije tijd tegengekomen ben is de **kwantummechanica**, een natuurkundige theorie, die het gedrag van materie en energie met interacties van kwanta op atomaire en subatomaire schaal beschrijft. Samen met de relativiteitstheorie wordt dit beschouwd als de overgang van de klassieke naar de moderne natuurkunde. In deze nieuwe theorie wordt uitgegaan van een correlatie tussen beschouwer en de subatomaire structuur. In deze "nieuwe wereld" zijn we medescheppers. Er bestaat daarin ook een tijdloze, niet meetbare non-lokale ruimte, met een ongekende "ruimte". In deze ruimte kan tot in het oneindige bewustzijn worden opgeslagen. Volgens Pim van Lommel ("**universeel bewustzijn**") bevindt zich hierin alle bewustzijn. (Bijna) alles is dus al bekend en het brein bevat de toegang tot dit bewustzijn. Tijdens het leven is deze toegang beperkt maar groeit. In de dood is de toegang onbeperkt, maar wordt ook ervaren, wat wel en niet eigen gemaakt is.

In mijn zoektocht naar combinatie van spiritualiteit, filosofie, psychologie en wetenschap veronderstel ik ook een correlatie tussen DNA en de kosmos. In het DNA is inmiddels de blauwdruk van de mens gevonden, aanwezig in alle cellen van het lichaam.. Echter dit is aanwezig in slechts 20 % van de DNA-structuur. De rest moet nog ontdekt worden. De **astrologie** houdt zich bezig met de correlatie tussen het aardse en het zonnestelsel, ofwel een verondersteld verband tussen het lot van mensen en gebeurtenissen op aarde en de stand van hemellichamen, in feite een afspiegeling van het grote (zonnestelsel) en het kleine (b.v. de mens). Mogelijk dat de code hiervoor ook in het DNA te vinden is. Zo kan er ook een code aanwezig zijn, die een afspiegeling is van onze Melkweg en ons heelal.

Een fascinerende tak van de wetenschap is de theorie van **materie en antimaterie**. Van elk soort elementair deeltje bestaat een antideeltje. Er wordt verondersteld, dat in het vacuüm een splitsing van het “niets” in een materie- en antimateriedeeltje optreedt en vervolgens weer een hereniging, een fluctuerend vacuüm, noodzakelijk om licht te verplaatsen. In dat denkbeeld zou materie tevens zijn tegenpool hebben, dus een “ik” en een “anti-ik” . Deze gedachtegang kan filosofisch verder ontwikkeld worden in polariteit (onderscheiden maximaliseren) en hereniging (liefdevol samengaan). Deze gedachtegang kan op alles in het leven en wellicht ook in de dood toegepast worden. In dit perspectief betekent, dat uit het “niets” alles geboren kan worden en dat “iets” altijd minder is dan “niets”. De hereniging geeft een toegevoegde waarde en kan gezien worden als een evolutie.